

เทศน์อบรมเจ้าคณะจังหวัดนครพนม ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

เทศน์นี้ไปหาพระไตรปิฎกไหนมา

เอื้อ เรื่องกฐินบ้านแพงเรายังไม่กำหนดวัน ลองกำหนดดูซิว่าวันที่เท่าไร เอาเดือนพฤศจิกายนตอนปลายนะ พฤศจิกายนคือให้ตรงกับวันเสาร์ วันอาทิตย์ เราจะไปทอดให้ทั้งสองวัดเลย วัดบ้านแพงแล้วก็วัดถ้ำยาทั้งสอง แต่เรายังไม่กำหนดวันที่ เพราะงานเรามากต่อมาก ไม่ทราบจะเหมาะวันไหนไม่เหมาะวันไหน นี่เราจะกำหนดเอาที่ไหนก็เอา กำหนดเอาวันไหนตอนปลาย ปริกษากันเดี๋ยวนี้อันนี้ได้ตกลงเดี๋ยวนี้อันนี้ได้ เอาเดือนพฤศจิกายนแล้วตรงไหน เอาตอนปลายตอนท้ายละ นี่ๆ ปฏิทินมาดูปฏิทิน ระยะเวลาในช่วงมันว่างเราจะกำหนดให้เลยๆ ดูเดือนพฤศจิกายน

วันไหนวันสิ้นกฐินแล้ว เดือนสิบสองเพ็ญนะ (วันที่ ๑๕ ครับผม) แล้วที่นี้ยื่นเข้ามาจะเป็นวันที่อะไร (วันที่ ๑๒-๑๓ ครับผม) ๑๒ กับ ๑๓ นี่วันเสาร์ อาทิตย์หรือ (ครับผม) เราะระยะนั้นก็ดูไม่มีงาน คือก่อนที่กำหนดอะไรเราต้องกำหนดงานของเราเสียก่อน พอว่างวันไหนก็เอาตรงนั้นเลย แต่เราจะให้ว่างวันเสาร์ วันอาทิตย์ คือเราจะไปค้างคืนคืนหนึ่ง วันเสาร์ตอนบ่ายๆ เรายังไปละ ค้างคืนหนึ่งคืนเช้ามาก็ทอดกฐิน เป็นวันเสาร์ที่ ๑๓ หรือ ๑๔ (๑๒ วันเสาร์) เอื้อ ๑๒ วันเสาร์ ๑๓ วันอาทิตย์

เพราะฉะนั้นให้เข้าใจเสีย วันที่ ๑๒ ดูจะไม่มีงานอะไร วันนั้นไม่มีงาน เรากำหนดเอาวันนั้นเลยละ วันที่ ๑๒ บ้านแพงเรานะ วันที่ ๑๒ เราจะไปถึงโน้นวันที่ ๑๒ ค้างคืนนั้นคืนหนึ่ง พอตื่นเช้าก็ทอดกฐินอย่างไร พอตื่นเช้าทอดกฐินเสร็จแล้วเรากลับเป็นวันอาทิตย์ วันที่ ๑๒-๑๓ หรือ (ครับผม) เอื้อ วันที่ ๑๓ เรากลับ ดูว่าไม่มีงานอะไร วันนั้นไม่มีงานเกี่ยวกับเรา เพราะเรามันงานมาก จะกะกำหนดอะไรป้อมป่าๆ ไม่ได้ ต้องได้พิจารณาเสียก่อน ดูว่าวันที่ ๑๒-๑๓ ไม่มีงาน เอากำหนดนั้นให้ทราบนะ บ้านแพง วันที่ ๑๒ รวม วันที่ ๑๓ วันอาทิตย์หรือ (ครับผม) เอื้อ ให้กำหนดให้ทราบกันเสียนะ

เรากำหนดให้ตั้งแต่นี้ต่อไปเรายังไม่กำหนด กำลังคำนวณงานนั้นงานนี้อยู่กับเรา ดูว่าตอนปลายๆ นั้น ดูไม่มีงานอะไรเอาตอนท้ายละ เพราะก่อนหน้านั้นเราย่างตลอด ต้องอยู่กับนั้นกับนี้ไปเสียก่อน ตอนท้ายก็ตบท้ายเลยทีเดียว เออวันที่ ๑๒-๑๓ ขึ้นก็ค่ำวันที่ ๑๓ ขึ้นก็ค่ำดูซิ (๑๒ ค่ำ) เอื้อ ๑๒ ค่ำพอดีละ วันขึ้น ๑๕ ค่ำก็หมดเขตกฐินวันนั้น วันขึ้น ๑๕ ค่ำยังทอดกฐินได้อยู่ พอแรมค่ำ ๑ ก็หมด เอากำหนดอย่างนั้นละ จะไปทอดกฐินบ้านแพง สองวัด บอกทางวัดถ้ำยาด้วยนะ

เราปฏิบัติตามเดิม คือไม่มีอะไรเราจะไปพักที่บ้านแพง ทางโน้นให้ลงมาเอง เหมือนปฏิบัติมาทุกปี ทางโน้นให้มาเองตามเดิม ขึ้นก็ไม่ขึ้น เพราะทอดนี้แล้วเราก็พอดีจะให้เขาเอาขึ้นไป ให้ทางนั้นมารับกองกฐินไปทางนั้นเลย ดังที่ได้เคยปฏิบัติมาทุกปี ไปทางฝั่งโน้นเขาก็จนนะ ไม่ใช่เล่น ทางฝั่งทางโน้นก็จน เขาก็อาศัยทางฝั่งเรา เช่น บ้านแพงเป็นฐานรับความยากความจนของทางโน้นมา เพราะฉะนั้น เวลาเราไปทอดกฐินแต่ละปีจึงมีอาหารการบริโภค เช่นข้าวสงข้างสารไป เพื่อให้ไปแจกทางนั้นๆ ด้วย ปีนี้ก็คงไม่พ้นละที่ว่าข้าวสารนะ เราจะจัดไปพร้อม

การช่วยโลกนี้เราบอกจริง ๆ นี้เราพูดด้วยความเป็นธรรม ไม่ได้พูดเพื่อเหยียบโน้นยกนี้นะเราพูดด้วยความเป็นธรรม การเสียสละนี้เราสละหมดเนื้อหมดตัวมาตลอดแล้วจะหมดเนื้อหมดตัวไปจนกระทั่งถึงวันเราตาย ตายแล้วยังไม่แล้ว สุดท้ายก็คืองานศพของเรานี้เผาศพนี้ พิณยกรรมเราเขียนไว้แล้ว ให้เอามาอ่านแทนเราเลย คือพอเราตายไปแล้วจะเผาศพนี้ สมบัติเงินทองอะไรๆ ที่บรรดาพี่น้องทั้งหลายมาบริจาคจะเผาศพเรา แล้วเงินจำนวนนี้ตั้งกรรมการขึ้น ให้เก็บหอมรอมริบรักษาไว้ด้วยความปลอดภัย เสร็จแล้วเงินจำนวนนี้เราจะให้ไปซื้อทองคำเข้าคลังหลวงทั้งหมด

ส่วนเผาร้านี้จะเอาไฟมาเผา เงินนี้เพื่อคนยังมีชีวิตอยู่ ตายแล้วเอาไฟมาเผา เงินนี้เอาไปเพื่อผู้มีชีวิตอยู่ ครั้งสุดท้ายเรียกว่าหมดเนื้อหมดตัวเรา เราไม่เอาอะไรในโลกนี้ ไม่มีอะไรจะเอา นี้ละอำนาจแห่งการปฏิบัติพุทธศาสนา ธรรมของพระพุทธเจ้าจะพูดได้อย่างอาจหาญชาญชัย ให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบเสีย ว่าพุทธศาสนาเราเป็นยังไง คือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน ตลาดแห่งบุญแห่งกุศลรวมอยู่ทั้งหมด พระพุทธเจ้าพระองค์ใดตรัสรู้ตรัสแบบเดียวกันสอนแบบเดียวกัน ธรรมะเป็นของจริงอย่างเดียวกัน นี้เราก็ได้ปฏิบัติมา เอาเริ่มตั้งแต่วันบวชมา

ชีวิตฆราวาสมายุติกันวันบวช วันนั้นเป็นที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๔๗๗ เวลาบ่ายโมง เป็นเวลาที่เราบวช ชีวิตของฆราวาสเป็นมาได้ ๒๐ ปีกับ ๙ เดือน ที่นี้ปิดชีวิตของฆราวาสออกหมด เอาชีวิตของวัดของพระเจ้าเข้าแทน ตั้งแต่ออกมาจากโบสถ์บวชสำเร็จเป็นพระสมณูรณเฑียรน้อยแล้ว ตั้งแต่นั้นชีวิตของพระติดตลอดเลย ชีวิตของโลกของอะไรที่มาเกี่ยวข้อง จะมากระทบกระทั่งเหมือนกับธรรมวินัยของพระไม่ได้ปิด ๆ ตลอด มีแต่ชีวิตของพระตั้งแต่นั้นมา ตั้งแต่วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๔๗๗ และถึงวันนี้มันเป็นเท่าไร ๗๑ หรือ ๗๒ ปี นั่นละชีวิตของเราตั้งแต่ออกจากโบสถ์มา มีแต่เป็นชีวิตของพระล้วน ๆ

เราภูมิใจในการปฏิบัติรักษาพระธรรมวินัย ไม่เคยมีความต่างพร้อยในศีลในธรรมอะไรเลยนะเรา ปฏิบัติเต็มเม็ดเต็มหน่วย ความระมัดระวังรักษาศีลเป็นสำคัญมาก เพราะฉะนั้นเราจึงอ่านพระวินัยดูพระวินัยไม่รู้ก็เกี่ยวกับตลบทบทวน เพราะเรารัก

พระวินัย การที่จะข้ามเกินพระวินัยด้วยความไม่มีหิริโอตตปปะไม่มีเลย นอกจาก ผิดพลาดด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์เป็นได้ทั้งเขาทั้งเรา นี่ปฏิบัติมาอย่างนั้น การปฏิบัติ ธรรมก็ปฏิบัติทั้งเรียนทั้งปฏิบัติมาเรื่อย จนกระทั่งก้าวขึ้นสู่เวทีพืดกับกิเลสโดยทางด้าน จิตตภาวนา มาจนกระทั่งถึงบัดนี้ละที่นี้ละ

นี่เราสั่งสมธรรมสั่งสมความดีงามตั้งแต่วันเราบวช เราไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องความ ชั่วช้าลามก ปัดตลอด สร้างแต่ความดีงามมาเรื่อยตามขั้นตามภูมิของธรรมที่เราจะ บำเพ็ญได้ จนกระทั่งมาถึงทุกวันนี้ แล้วการประพฤติปฏิบัติธรรมที่เราเข้มงวดกวดขัน ก็เขียนไว้แล้วในตำรับตำราที่ไหนก็มีแล้วไม่จำเป็น นี่มาพูดด้วยความสรุปว่าผลที่เรา ปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยมา ในชีวิตแห่งการบวชของเราตั้งแต่วันนั้นละ จนกระทั่ง ถึงวันนี้ผลได้โดยสมบูรณ์แล้วทุกอย่าง

ผลนี้สมบูรณ์มาตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร นั้นเป็นที่ตัดสิน ระหว่างวิภูวนกับวิวิภูวน ได้แก่ระหว่างวิภูกิเลสกับ นิพพานว่างั้นเลย พืดกันขาดสะบั้นลงไปนั้นแล้ว ตั้งแต่นั้นมาเรียกว่าเราพอ พอทุก อย่าง ไม่มีอะไรในจิตในใจนี้เรื่องสมมุติทั้งมวลไม่มีเลย ขาดสะบั้นไปตั้งแต่บัดนั้น ก็มี แต่ทำประโยชน์ให้โลก สำหรับเราเราไม่เอาแล้ว แบบมีอย่างนี้เลย ได้มามากน้อยปัด ออกๆ เพราะความเมตตาสงสารดีออกๆ มีแต่ความเมตตาสงสารเกี่ยวกับโลก ไปที่ ไหนมีแต่เรื่องความเมตตาสงสารทั้งนั้นเลย เราไม่มีหวังจะไปเอาอะไร เพราะเราพอทุก อย่างแล้ว

หัวใจนี้พอเสียอย่างเดียวพล่อยหมด สามแดนโลกธาตุไม่มีอะไรมาติดใจเลย นี่ อำนาจของธรรมที่เราปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ได้ปรากฏเด่นชัดขึ้นภายในใจ ได้มาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายฟังว่า ธรรมะพระพุทธเจ้าจริงหรือไม่จริงฟังซินะ พระพุทธเจ้านิพพานไปเท่านั้นปีเท่านั้นปี อันนั้นเป็นเรื่องชีวิตจิตใจตายด้วยกัน แต่เรื่อง ธรรมนี้ไม่ตาย ใครปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเป็นอย่างนั้นเรื่อยไปเลยละ นี่เราก็อพยายาม ตั้งแต่วันบวชมาจนกระทั่งถึงวันที่วานี้วันนี้นะ เป็นวันที่เราสร้างความดีงามทั้งหลาย สมบูรณ์แบบเต็มเหนี่ยว หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ พล่อยหมดโดยสิ้นเชิง จิตใจสว่างจ้า ขึ้นมาครอบโลกธาตุ เอา ฟังพี่น้องทั้งหลาย หรือเข้าใจว่าหลงตาบ้วอดท่านทั้งหลาย หรือเวลานี้

เราปฏิบัติมาแทบล้มแทบตายเอาอะไรมาอวด ปฏิบัติเพื่ออวดมีอย่างเหรอ พระพุทธเจ้าสลบสามหนจึงได้ตรัสรู้ พระพุทธเจ้าอวดหรือว่าสลบสามหน อันนี้เราก็อเอา มา แต่เราไม่เคยสลบ เป็นแต่เพียงว่าเฉียด เรื่องเฉียดนี้เฉียดตลอด เพราะหนักแน่นใน ความเพียร เด็ดเดี่ยวเฉียบขาดตลอดเวลาเลย จะเอากิเลสให้ฟัง เราจะให้ถึงนิพพานใน

ชาตินี้ ให้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ ยิ่งงี้ก็เป็นกับตายต้องพัดกันเลยเชียว เราไม่ตาย กิเลสเท่านั้นตาย กิเลสไม่ตายเราตายมีสองอย่าง พัดที่นี้กิเลสตาย กิเลสตายวันนั้นละ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ เวลา ๕ ทุ่มพอดี ขาดสะบันจากกันเลย

ตั้งแต่นั้นจิตสว่างจ้าขึ้นมาครอบโลกธาตุ สอนโลกไปที่ไหนๆ เราจึงไม่มีความ สะท้านหวั่นไหวว่าไปเทศน์ที่ไหนมีสูงมีต่ำ ไม่มี ธรรมนี้เรียกว่า โลกุตระธรรม ธรรม เหนือโลกเหนือตลอดเวลา ไม่ว่าจะนำธรรมชั้นใดมาสอนโลก เหนือโลกทั้งนั้นๆ เรา สอนมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย ตั้งแต่นั้นมาก็เป็นเวลา ๕๕ ปีนี้แล้วที่เราสอนโลก เราไม่ได้ สอนเรา เราสอนโลก ตั้งแต่ก่อนเราสอนเราทั้งนั้น ไม่เกี่ยวกับโลกเลย ไม่สอนใคร ไป ปฏิบัติไปองค์เดียวๆ ความรู้วิชามีมากน้อยกว่าวันเข้ามาสอนตัวเองแก้ตัวเองหมด หลังจากนั้นมาก็ได้นำไปสอนคนอื่น ได้เป็นเวลา ๕๕ ปีนี้มั่ง นี้ที่เราสร้างความดีมาเต็ม เม็ดเต็มหน่วย

แล้วที่นี้เมื่อมันเต็มแล้วอะไรมาก็แบไว้เลย ตกๆ ออกหมดไม่มี ไม่มีเก็บไม่มี เอาทุกอย่าง ไม่ว่าจะอะไร ถ้าหากว่าจะพูดตามความนิยมของโลกนี้ว่า หลวงตาบัวต้องเป็น เศรษฐีมหาเศรษฐี เพราะบรรดาพี่น้องทั้งหลายมาถวายกราบไหว้บูชา ด้วยจตุปัจจัย ไทยทานต่างๆ มากต่อมากๆ ขนาดไหน ว่าหมื่นๆ ล้านไปแล้วเราจะว่าได้นะ เพียง พันล้านนี่อย่ามาพูดเลยกับเรา ที่ได้รับบริจาคจากพี่น้องทั้งหลายแล้วก็ออกหมด ไม่มี อะไรติดตัวเราเลย เป็นอย่างนั้นตลอดมา นี่จะเป็นอย่างนั้นตลอดถึงวันเราตาย ศพ ของเรานี้เงินทั้งหลายนี้จะเอาเข้าคลังหลวงอีก เราก็ไม่เอาอีก เราเสียสละถึงขนาดนั้น เพื่อพี่น้องทั้งหลาย

การเทศนาสอนธรรมนี้ เราก็ไม่เคยได้ตีบตันอันตื้นในจิตใจของเรา มันเปิดโล่ง หมดเลย เอ้าๆ เอามา นั้น ถ้าว่าจะถามหรือตอบก็ดี ถ้าควรจะเป็นสารประโยชน์ เอ้าๆ ถามมาเราจะตอบ มันจะรับกันผิงๆ เลย เพราะธรรมอยู่ในนี้หมดแล้ว คำว่าอัดว่าอัน ตันใจไม่มีเลย ขอให้ถามมา ถ้าจะเป็นผลเป็นประโยชน์มากน้อยเพียงไร เอ้าๆ จะตอบ เท่านั้นละผางเลยๆ ทางนั้นถามมารับกันปุบๆ สวนหมัดกันทันทีๆ ทางนั้นถามมา คำตอบออกพร้อมกันๆ เลย นอกจากว่าจะเป็นประโยชน์มากน้อยเพียงไร แล้วคำตอบ นั้นจะแบ่งสันปันส่วนให้พอดีกับผู้มาถาม ถ้าธรรมดาผู้มาถาม ทางนี้ออกจะออกรับกัน ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ปัญหาตอบรับนี้จะออกร้อยเปอร์เซ็นต์

แต่ผู้ที่มารับนั้นซิเขามาถามปัญหาเพื่อความเข้าใจ กำลังวังชาเขาได้แค่ไหน จึง แบ่งสันปันส่วนตั้งแต่ร้อยเปอร์เซ็นต์ลงมาถึง ๕๐% ลดลงๆ ตามส่วนของผู้มาถาม ปัญหา ถูกลดจาก ๕๐% ไปแล้วไม่ค่อยตอบละเหนื่อย เข้าใจหรือ นี้ละธรรมที่ออกจาก ใจ พุดให้มันชัดเจน เราเทศน์สอนโลกมานี้มานานเท่าไร ๕๕ ปี มีหน้าซ้ำในการช่วยชาติ

บ้านเมืองนี้เป็นเวลา ๗ ปี เทศน์ทั่วประเทศไทย ไปเอาโวหารมาจากไหน เอาพิจารณาซิ เรียนมา ๙ ประโยค ๑๐ ประโยค เอาเรียนมาว่างั้นเลย ประโยคเดียวเท่านั้นพอ ผางออกทีเดียว

พระพุทธเจ้าพระไตรปิฎกใน พระสงฆ์สาวกพระไตรปิฎกในเต็มทีหัวใจ ที่ถอดออกไปเป็นปิฎกนั้นปิฎกนี้ ออกไปจากใจพระพุทธเจ้าต่างหาก อันนี้ให้ธรรมะได้เข้าถึงใจ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วนี้ นั่นละพระไตรปิฎกใหญ่อยู่นั้นหมด เอา ๆ ถ้ามมาพูดให้มันชัดเจน เราไม่เคยมีคิดอัดอั้นตันใจเกี่ยวกับเรื่องปัญหาของโลกวิภูวนทั้งสามธรรมนี้เหนือหมดแล้ว ๆ ถ้าจะสงเคราะห์ให้ขนาดไหนก็ลงตามขนาดนั้น ๆ เท่านั้นเอง เราสอนโลกก็ฟังดูตั้งแต่สอนที่ช่วยชาติมานี้ตั้ง ๗ ปีแล้ว เทศน์มีก็กัณฑ์ แล้วถ้าจะเอาพระไตรปิฎกมา มันก็พระไตรปิฎกอยู่ในนั้น นี้ไม่ได้ค้ำนึ่งพระไตรปิฎก

อย่างเวลาเทศน์นี้ไปหาพระไตรปิฎกไหนมา เทศน์อยู่เวลานี้นะ นี่ละธรรมพระพุทธเจ้า ถ้างจิตกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้ว ท้องฟ้ามหาสมุทรนี้ยังแคบไป ใจดวงนี้ครอบไปหมดเลย อัดอั้นตันใจที่ไหน จึงเรียกว่าธรรมอันวิเศษวิโส โลกุตระธรรมธรรมเหนือโลกตลอดเวลา ครอบโลกก็ได้ นี่ละที่สอนโลกอยู่ เราอุตสาห์พยายาม แล้วยิ่งจวนจะตายเท่าไรยิ่งเน้นหนัก ๆ ธรรมะเด็ดขาด ๆ ออกมาเรื่อย ๆ เพราะเป็นห่วงเป็นใยผู้มีชีวิตอยู่ มันจะไม่มีอะไรติดหัวใจ มันจะมีแต่บาปแต่กรรมด้วยความคึกความคะนอง ความทะเยอทะยานติดดินหาแต่ไฟเผาตัว ๆ จะไม่มีบุญกุศลติดเนื้อติดตัวเลย จึงต้องอุตสาห์พยายามสอนให้มีคุณงามความดีติดเนื้อติดตัว จะได้พอมียึดที่เกาะไปสู่ความดีคติที่งาม

เช่นอย่างสวรรค์ พรหมโลก ตลอดนิพพาน ได้ด้วยอำนาจแห่งความดี ส่วนความชั่วนั้นมันจะพาดังลงทางชั่วทั้งหลาย นี่เป็นห่วงมาก เพราะฉะนั้นจวนตายเท่าไร แทนที่จะมาห่วงหัวใจเจ้าของไม่ห่วงนะ เราไม่มีเรื่องห่วงเจ้าของ ห่วงบรรดาพี่น้องชาวไทยเรานี้ห่วงมากทีเดียว ยิ่งเวลานี้ชาติไทยของเราเป็นชาติที่เป็นพินเป็นไฟไปด้วยกิเลสตัณหา คำว่าศาสนาแทบจะไม่มีจิตใจ แทบจะไม่มีติดกายติดกิริยาอาการความประพฤติเลย มีตั้งแต่เรื่องกิเลสตัณหาความทะเยอทะยาน ตายไม่รู้จักป่าช้า กิเลสตัณหานะ แทบทั้งนั้นในประเทศไทยเรา ธรรมดูเข้าไปจนดูไม่ได้ อิดหนาระอาใจจะสอนได้ยังไงเป็นขนาดนี้แล้ว ธรรมอันนี้เลิศเลอขนาดไหน จะสอนของสกปรกโสภมที่ สุดเต็มโลกธาตุนี้จะสอนได้ยังไง

นี่ละพระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัย แม้แต่เราตัวเท่าหนูเป็นได้นะ เราพูดจริง ๆ สอนโลกเราเป็นได้ แล้วสอนสอนว่าไงมันจะพอเข้าใจ พอจะยึดเกาะได้เป็นสาระสำคัญแก่ตน เป็นบุญเป็นกุศลเข้าสู่สวรรค์นิพพานไปได้ มันไม่ไปมันคว้าเอาตั้งแต่บุตรแต่คุณ

ความชั่วช้าลามกชอบที่สุดๆ หัวใจคนมีกิเลสหัวใจสกปรก สิ่งใดสกปรกมันชอบมากที่สุด มันมีแต่หัวใจอย่างนั้นเสียมากต่อมาก หัวใจที่จะชอบความสะอาดสะอาด คือศีล คือธรรมมันไม่ค่อยชอบ นี่ละให้ท่านทั้งหลายจำเอา เราตายแล้วไม่มีใครสอนอย่างนี้ละ สอนท่านทั้งหลาย

เวลานี้วิทยุออกทั่วประเทศไทย ออกจากหลวงตาบัวคนเดียว เทศน์ตลอดมานี้ แล้วมันมายังใจเทศน์ถึงได้มากมายนักหนาทั่วประเทศไทย ออกจากหัวใจอันเดียวปากอันเดียวกันนี้ ปากก็มีทั่วโลกทำไมไม่มีใครเทศน์อย่างนี้ หัวใจก็มีทั่วโลกทำไมไม่เป็น อย่างนี้ หัวใจนี้ครอบโลกธาตุพุดซัดๆ เสียนะ มันจ้ำอยู่นี่ตลอดเวลา ตั้งแต่กิเลสตัวปิดบังหุ้มห่อขาดสะบั้นลงไป จิตนี้จ้ำขึ้นมาเลย นั่นละอัศจรรย์ ไม่มีอะไรเหมือน พอมันผางขึ้นมาเท่านั้นไม่มีอะไรเหมือน ผิดคาดผิดคิดผิดคาดผิดหมายทุกอย่างในตัวเองก็ตีคาดไม่ถึงว่าจะรู้จะเห็นจะเป็นอย่างนี้ขึ้นมา แต่ก็เป็นอย่างนี้ขึ้นมาแล้ว เพราะอำนาจแห่งการปฏิบัติธรรม

ธรรมนั้นแหละจะบุกเบิกออกให้เห็นให้รู้ เจ้าของไม่เคยรู้ก็รู้ได้ ขอให้ปฏิบัติ ตามธรรมพระพุทธเจ้าเถิด ศาสนาพุทธเราเป็นศาสนาที่เลิศเลอแล้ว ขอให้พี่น้องทั้งหลายอย่าอนตายจมกันอยู่ด้วยอำนาจของกิเลสตัณหา ความโลภ ความโกรธ ราคะ ตัณหา อย่าเอามาพอกพูนจนเกินไปมันหนักพอแล้ว แล้วมันจะจมด้วยกันทั้งนั้น ขอให้เอาศีลเอาทานการภาวนาเข้ามาสู่จิตใจ ให้จิตใจได้มีที่ยึดที่เกาะ แล้วจะเป็นความสุข ความเจริญ อยู่ก็ดี ตายก็ดี จะเป็นความชุ่มเย็นภายในใจ สิ่งภายนอกทั้งหลายเราอย่าเข้าใจว่าเราจะหวังพึ่งเขาได้ อาศัยเขาว่าเรามีสิ่งนั้นสิ่งนี้เย็บเดี่ยวๆ แล้วก็หมุนมาหา ความทุกข์ความร้อนภายในใจนี้แหละ

ทีนี้ถ้าธรรมมีภายในใจแล้ว ใจจะไม่ทุกข์ร้อน จะเย็นๆ คนทุกข์คนจนคนมั่งคนมีถ้ามีใจเป็นธรรม ใจมีความหนักแน่นในธรรมแล้วจะเย็นอยู่ที่หัวใจ ไม่ได้เย็นอยู่ที่สมบัติเงินทองทั้งหลาย อย่าพากันเป็นบ้าจนเกินไปกับสมบัติเงินทอง ตายแล้วมันก็อยู่ อย่างนั้นแหละ ตั้งแต่ร่างกายของเราตายแล้วก็เหมือนสภาพเหล่านั้น เหมือนเงินทอง ข้าวของทั้งเหมือนกัน ส่วนที่จะไปก็คือจิตสมบุกสมบัน ใครทำบาปชั่วแล้วลงนรก ใครทำดีก็ไปสวรรค์ อันนั้นละจะไป ไปด้วยอำนาจแห่งบาปแห่งบุญ บาปพาลงต่ำ บุญพาขึ้นสูง ให้จำเอา เอละพูดเพียงเท่านี้ มันเหนื่อย

ธรรมไม่หมด แต่คนมันเหนื่อยเข้าใจใหม่ เราพูดตรงๆ ธรรมนี้ไม่หมด แต่ร่างกายมันหมดกำลัง เอาเท่านั้นละ มีอะไรว่ากันมา

วิทยุเวลานี้กำลังกระจายทั่วประเทศไทย กระจายอย่างรวดเร็วเสียด้วย ใครอยู่ที่ไหนก็ตั้งวิทยุๆ ทั่วประเทศไทย เวลานี้ออกอย่างรวดเร็ว ก็มีแต่คำพูดของเราเทศน์ของ

เราออก จากนั้นก็มีครูบาอาจารย์มาสนับสนุนกันหนุนกันไป ครูบาอาจารย์องค์ที่น่าเคารพเลื่อมใส ก็เอาเทพของท่านมาเทศน์ๆ เราเป็นแนวหน้าเสมอ ออกหน้าตลอดเทศน์ กำลังออกวิทยุ เวลานี้กำลังขยายออก ออกอย่างรวดเร็วด้วย ทางนั้นตั้งทางนี้ตั้งๆ เรื่อย ตั้งวิทยุ เราพูดจริงๆ เราเทศน์ด้วยความมั่นใจทุกอย่าง เทศน์สอนโลกเราเทศน์ด้วยความมั่นใจ แน่แน่นอนในธรรมที่เราเทศน์ทุกชั้นทุกภูมิของธรรม บอกร้อยเปอร์เซ็นต์เลยว่าจะไม่ผิดหวังเลย ถอดออกจากนี้ไปเลยๆ เราไม่ไปหาอุปคาลำในคัมภีร์สาธุ เราไม่ได้ประมาทคัมภีร์ คัมภีร์นั้นชี้เข้ามาที่นี่ คัมภีร์ไหนก็ชี้เข้ามาที่นี่ เวลามาชุดคันที่นี้แล้วก็ขึ้นมาที่นี้เลย เราเทศน์จึงว่าเทศน์ในนี้เลย

เอาของไปส่งวัดดงศรีชมพู พอไปถึงตลาดปากคาด เข้าไปตีตลาดเลย ทางนี้เรากำหนดว่าพอดีๆ พอถึงปากคาดแล้วไปตีตลาดปากคาดอีก ผลที่สุดจนรถจะไปไม่ได้เลย ต้องบอกรถให้ไปอย่างช้าๆ ขนาดนั้นนะ ไปเร็วไม่ได้เต็ม หนัก ไปเทลงที่วัดศรีชมพู แล้วกลับมา (เคยไปถ้าจันทน์ไหมฮะ) ถ้าจันทน์ไม่ได้ไป (ที่หลวงปู่บัวเคยไปภาวนากับท่านอาจารย์จวน) เอ๊ะ ถ้าจันทน์เดี๋ยวนี้มันอยู่กลางบ้านแล้วนี่นะ (เดี๋ยวนี้กลายเป็นกลางทุ่งนา มันเป็นเขาๆ อยู่) ก็นั่นแล้ว ถ้าจันทน์เดี๋ยวนี้มันอยู่กลางบ้านเขาแล้วแหละ

แต่ก่อนท่านจวนไปถ้าจันทน์นี่นะ เป็นดงหมดนะแต่ก่อน ดงทั้งหมดเลย อยู่กลางดง ท่านจวนไปพักที่นั่น เราก็คงไปดูถ้าจันทน์ไม่สูง แต่มันไปอยู่ทางบ้านเขาสร้างบ้านครอบไปหมดแล้ว ตอนเป็นดงเป็นป่าแต่ก่อนที่ท่านจวนไปอยู่หมดสภาพไปแล้ว เราไปดู ท่านเล่าให้ฟังถึงเรื่องว่าเสือ ถ้านี่ละเราขึ้นไปดู ก็เหมาะกับเสือมันโดดขึ้นถึงพอดี เสือดาว พวกเสือดาวนี้หากินหมา คนอยู่ที่ไหนเสือดาวนี้จะแอบไป ไปกินหมากับคน ถ้าไปไปดูๆ ไม่มีหมาแล้วมันก็หนีนะ ถ้ามีหมาแล้วจะแอบเอาจนได้ ที่วันนั้นท่านจวนไปพักอยู่ที่นั่นก็พอดีป่วยเป็นไข้มาลาเรีย ท่านก็เลยนอนอยู่ถ้านั้นละ

มันไม่สูง ดูจะขนาดนี้ละมั้ง ขนาดไฟฟ้ากับพื้นนี้ เสือมันโดดขึ้นได้นี่เสือดาวท่านนอนตะแคงอยู่ทางนี้ ก่อไฟขึ้นผิงไฟ เพราะตามธรรมดาพระวินัยห้ามนะ ก่อไฟผิงไม่ได้ เว้นแต่ป่วยท่านว่า ถ้าป่วยแล้วผิงไฟได้ ก่อไฟผิงได้ ถ้าไม่ป่วยก่อก่อไฟผิงไม่ได้ปรับอาบัติ มีในพระปาฏิโมกข์ด้วย ที่นี้ท่านก็นอนอยู่นั่น ก่อไฟไว้ที่นี้ ท่านก็นอน ไข้มาลาเรีย อยู่ๆ ไข้เสือดาวก็ไม่ว่าเรื่องว่าคนนอนอยู่บนถ้ำ กองไฟอยู่นี้ ท่านนอนอยู่นั่น เสือโดดขึ้นมานี้ ก็ขึ้นมาเลย มันโดดขึ้นมาก็ขึ้นมา พอตีมาเจอกับคน เจอตากันพอดี ตามันตาเราจ้อๆ กันอยู่นั่น สายตามันมีแต่ทำอะไรไม่มีทำสู้ ท่านก็ เอ้า มันขึ้นมาหาอะไรนี่ก็ในใจ

พอว่านั่นท่านก็จับเอาผ้า ตูบตีบ โดดลงปิ้งไปเลย มันขึ้นไปเสียดาว เตี้ยนี่เป็นกลางบ้านแล้วไม่มีเสื่อ ที่ว่าถ้าจันทน์มีแต่ชื่อว่าถ้าจันทน์ ภูทอกก็เหมือนกัน ภูทอกมันก็อยู่กลางบ้านแล้วเตี้ยนี่ แต่ก่อนเป็นดงทั้งนั้น ท่านจวนนำชมอันหนึ่ง ท่านไปหาอยู่ในถ้ำๆ แต่ที่น่าตำหนิก็คือ อย่างเป็นทางการเขาเรียกอะไรสุวรรณค์ ดอยสุวรรณค์ นั่นถูกขนาบหมอบเลยนะ โอ๊ย ไล่เบี่ยจริงๆ นี่เรา เราเอาจริงๆ นะ ท่านเคยอยู่กับพ่อแม่ครูจารย์ มันมาแล้วไม่ใช่หรือ แล้วตำรับตำราก็มีประจันหน้าท่านอยู่แล้ว ท่านทำไมไม่คำนึง เอาละนะ

เขาเรียกว่าดอยอะไรสุวรรณค์ บันไดสุวรรณค์หรือ อยู่ภูทอก ภูทอกภูโทน ภูมีอันเดียวเขาเรียกว่าทอกว่าโทน อยู่ที่นี่ ท่านจวนไปอยู่ที่นั่น กลางดงกลางป่าจริงๆ นะ แต่ก่อนบ้านคนยังไม่มีท่านไปอยู่ที่นั่น ที่นี้ครั้นต่อมาก็เลยมาสร้างบันไดสุวรรณค์ขึ้น เลยเป็นบันไดนรกไปหมด พอเราไปเจอเข้าว่าจริงๆ นะว่าท่าน เพราะปฏิบัติมาด้วยกัน ท่านยอมรับหมอบเลยเชียว เอาค่านมา ท่านก็เป็นลูกศิษย์พ่อแม่ครูจารย์มัน แล้วอยู่ด้วยกันมาหยกๆ วาจี้เลย ท่านเคยสอนให้ท่านทำอย่างนี้หรือ นี่ถ้าท่านจะเสียสละเวล่ำเวลากำลังวังชาฆ่ากิเลส แล้วกิเลสจะตายไปสักกี่ตัว

ท่านสละเวล่ำเวลาทุกสิ่งทุกอย่าง หน้าที่การงานเข้ามาในบันไดนรกนี่นะ มันสิ้นเปลืองเท่าไร ท่านได้อะไรมา นอกจากจะเป็นความกังวลทั้งวันทั้งคืนเท่านั้น ท่านไม่ได้ทำอะไรมา มันขัดกับธรรมพระพุทธเจ้าขนาดไหน ท่านทำไมถึงทำได้ลงคอ เอาขนาดหนักนะว่าให้ท่านจวน ยอมอย่างราบเลยเชียว หาที่ตำหนิไม่ได้นี่ ก็เราเอาแบบฉบับมา ท่านทำนอกแบบนี้ใช้ไหมละ นอกแบบจนกลายเป็นบันไดนรกไป ที่นี้กลางวันกลางคืนขึ้นได้ลงได้เสียงร้องโวก์แว๊กๆ เราไปนั่นครูเดียวเรายังดูไม่ได้นะ

นี่ละพอดีท่านจวนก็อยู่ที่นั่นก็ขัดท่านจวน แล้วก็ลงมา ท่านจวนยอมรับ แทนที่จะยกโทษเราแค่นิดหนึ่งไม่มีนะ โอ๊ย หมอบราบยอมรับครูอาจารย์ เราฝ่าฝืน ดีละท่านมาเขกเสียบ้างอย่างนี้ ค่อยเรียกว่าเรามีครุมีอาจารย์นะ ท่านก็ยังยอมอยู่นะ ท่านมาเขกนี้แสดงว่าเราผิดเราพลาด เรามีครุมีอาจารย์มาเขกยังดีอยู่นะ ท่านว่ายังดี ถ้าอย่างอื่นไม่ลงนะเข้าใจไหม นี่ท่านยังยอมรับว่าเราผิดเราพลาดมีครูอาจารย์มาเขกมาสับนี้ยังดีนะ ท่านว่ายังดีอยู่นะ (แต่มีเหตุที่ท่านทำเหมือนกันนะสะ ได้ยินพระเล่าให้ฟังว่า ท่านว่าชาติก่อนนี้ท่านเคยเป็นลูกพญานาค แล้วแม่ท่านทำเจตีย์ถวายเป็นพุทธบูชา แล้วท่านไปเล่นหักเจตีย์นั่นลงนะสะก็เลยแบบยอดด้วน ที่นี้พอมาชาดินี่ท่านก็เลยทำให้ให้)

ก็ท่านไม่ได้บอกเรานี่นะ จะมาแก้ช่วยกันได้หรือ เราก็เข้าช่องนั้นซิ ก็ท่านไม่บอกเรา ถ้าบอกเราแล้วจะไปแจ้งไหนอีกยังฟังอีกนะ มันยังมีหลายแง่อยู่นะ ถ้าว่าผิดก็ให้บอกผิดเราจะยอมรับทันที เพราะเราสอนนี้ด้วยความถูกต้องแม่นยำแล้ว จะเอา

อดีตอันนั้นอันนี้เข้ามาลบล้างกรรมพระพุทธรเจ้าที่สอนไว้อย่างนี้ไม่ได้ เข้าใจหรือ ยอมรับหรือยังที่พูดนี้ พระพุทธรเจ้าไม่เห็นว่าจะไร ท่านไปอยู่ในป่านั้นนะ หรือพญานาค เขามาทำอะไรอย่าทำนะอย่าไปอยู่นะ ให้ไปอยู่ตลาดกระต๊อกระต๊อหว้า ที่นั่นไม่มี พญานาคให้วางั้นหรือ มันยังงัยกัน

ท่านจวนท่านดีอย่างหนึ่ง เช่นอย่างเราว่าให้ท่าน ว่าอย่างมีเหตุมีผลทุกอย่าง สอน แล้วก็ออกมาจากพ่อแม่ครูจารย์หยกๆ ด้วยกันเข้าใจใหม่ละ ตำรับตำราก็มีอยู่ เป็นชั้นๆ เรานำอันนี้มาสอน แล้วที่ท่านทำมีอะไรมาเป็นเครื่องยืนยันเข้าใจใหม่ละ ท่าน ไม่ยอมรับได้หรือ ท่านยอมรับทันทีเลยนะเราผิดพลาด แต่ท่านก็ยังดีนะ โอ๊ย ดีความ ผิดพลาดยังมีครูบาอาจารย์มาสืบมาเชก แสดงว่าเรายังเป็นลูกศิษย์มีครูอยู่ นั่นท่านก็ยังไม่ แก่ได้ดีอยู่นะ ไม่ปล่อยให้จมที่เดียว (ตอนสมัยหนูไปภาวนา มันมีภูทอกอยู่สองอัน ภู ทอกกับภูทอกใหญ่ ที่นี้พอตอนเข้าพระฉันเสร็จนี้ พวกพระจะไปภาวนาภูทอกใหญ่ คำ ลงถึงกลับมาอย่างนี้ เพราะฉะนั้นจึงไม่เห็นทางจงกรม เพราะท่านไปภาวนาอยู่นั้น) เอา ละพูดเท่านั้นละ

โยม หลวงตาอะขออนุญาต หนูติดปัญหาธรรมอยู่ข้อหนึ่ง เมื่อวันที่ ๖ ที่หนู ปฏิบัติมา เห็นกิเลสโลก โกรธ หลง ภายในหัวใจ เห็นแล้วหนูก็เกิดความทุกข์มาก จิตใจหนูอ่อนแอและท้อแท้ หนูเลยพิจารณาปฏิบัติของหลวงตา ก็เกิดความอาจหาญ ขึ้นมาในหัวใจ สักพักจิตหนูก็หยุดและเห็นพระทัยของพระพุทธรเจ้ามาเกิดขึ้นที่หัวใจ ของหนู เป็นความสว่างไสว เป็นความบริสุทธิ์ แล้วก็ว่าง ไม่มีกิเลสแม้เม็ดหินเม็ดทราย แล้วก็เห็นพระจิตของหลวงตาสว่างเหมือนพระพุทธรเจ้า เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับจิต พระพุทธรเจ้า

ต่อจากนั้นหนูก็พิจารณาวิชา เห็นตัวกรรมนี้เด่นชัดมาก ตัวกรรมนี้ เปรียบเสมือนขบวนรถไฟที่สายยาวมาก และในขบวนรถไฟนั้นมีจิตวิญญาณเต็มไปหมด อัดแน่นอยู่ในขบวนรถไฟสายยาว ขบวนรถไฟเปรียบเสมือนกรรม ตัวกรรมนี้วิ่ง ไป แล้วก็มีความจิตวิญญาณเต็มไปหมดในขบวนรถไฟ รถไฟนี้ไปจอดตามสถานีต่างๆ สถานีนั้นหมายถึงตัวภพ จิตมันบอกอย่างนั้น ตัวภพนั้นพอรถไปจอดสถานีเล็กสถานี ใหญ่ พอจอดปั๊บจิตวิญญาณดวงนั้นก็ลงไป แล้วก็มีคนขึ้นมาอีก เป็นจิตวิญญาณที่อยู่ สถานีรถไฟขึ้นมาบนรถไฟอีก

จิตมันก็บอกว่าการเวียนว่ายตายเกิดมีตลอดเวลา ต่อมาจิตหนูก็สว่างไสวหมด เจิดจ้าเป็นเหมือนกับจิตพระพุทธรเจ้าฝังอยู่ในหัวใจของหนู คือความสว่างและความ บริสุทธิ์ หนูก็เดินจงกรมต่อ น้ำตาก็ไหลอยู่ตลอดเวลา หนูเดินไปเดินมาจิตหนูก็พุ่งขึ้นสู่อวกาศ ขณะที่จิตมันเจิดจ้ากำลังพุ่งขึ้นข้างบน ตัวของหนูมันสั่นคลอนไปหมดเลย มัน

มีพลังแรง ความสว่างไสวเจ้าคะ มันมีพลังแรงมากจนตัวหนูนี้ไหวไปเลย มันก็พุ่ง พุ่งประมาณ ๕-๖ ครั้งมันก็อยู่ในอวกาศ พอมันอยู่เหนืออวกาศแล้วจิตหนูก็ไปสว่างจ้าครอบโลกธาตุ ในขณะที่นั้นหนูได้เห็นดวงใจของหลวงตา ลอยสว่างอยู่เหนืออวกาศ พระจิตของหลวงตาสว่างครอบโลกธาตุ แล้วก็มีความบริสุทธิ์ จิตบอกว่าผู้ที่มีจิตบริสุทธิ์เท่านั้นจึงจะมีเมตตารธรรมเจ้าคะ แล้วต่อจากนั้นจิตหนูก็มองเห็นปฏิบัติทาของหลวงตาที่มีเมตตาต่อสัตว์โลก

แล้วก็เห็นสงเคราะห์โลกมาตลอดด้วยขันติธรรม วิริยธรรม แล้วก็สติธรรม ปัญญาธรรม มีอยู่ภายในดวงใจของพระหลวงตา อันนี้หนูเห็นดวงใจของหลวงตาชัดเจนมาก แล้วจิตมันก็น้ำตาก็ไหลตลอดเวลา หนูก็ตั้งสัจจะว่าหนูจะก้าวเดินตามพระหลวงตาตลอดเวลา แล้วหนูก็คิดว่า หนูจะต้องยึดหลักก้าวตามฝ่าบาทของหลวงตาตลอดเวลา จากนั้นความรู้สึกของหนูนี้ อยากจะกราบไหว้หลวงตาตลอด แล้วก็อยากจะเห็นหลวงตาตลอดเวลา อยากจะกราบไหว้หลวงตาตลอดเวลาเจ้าคะ

พอพิจารณาเห็นหลวงตาอยู่กลางอวกาศ แล้วหนูก็อยากจะกราบไหว้ตลอดเวลา แล้วก็คิดถึงหลวงตาตลอดเวลา น้ำตามันก็ไหลตลอดเวลา แล้วหนูก็คิดว่าหนูจะก้าวตามท่านหลวงตาตลอดทุกฝีก้าว แล้วก็ความบริสุทธิ์ของหลวงตา หัวใจที่หนูได้เห็น หัวใจของพระหลวงตาที่มีความบริสุทธิ์สว่างไสว เหมือนอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระพุทธรูปเจ้าเจ้าคะ พอมันมาเกิดที่หัวใจของหนูนี้เจ้าคะ หนูก็เกิดความปีติ แล้วก็ร้องไห้ตลอดเวลา ตรงนี้หนูไม่ทราบว่ามันผิดไปหรือเปล่าเจ้าคะ พอระลึกถึงหัวใจของพระพุทธรูป ระลึกถึงหัวใจของพระหลวงตา กำหนดขึ้นเกิดขึ้นที่หัวใจที่ไรหนูก็ร้องไห้ ๆ มันร้องของมันขึ้นมาเองเจ้าคะ

หลวงตา เออะ เท่านั้นละ ให้ดูหัวใจตนเองนั่น บริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์ดูหัวใจตนเองนั่น ถ้ามันขณะอย่างพระพุทธรูปแล้วก็หมดปัญหาไม่มีอะไรถามกัน ถ้ายังบกพร่องตรงไหนแก้ตรงนั้น เข้าใจหรือ ตรงนี้ละตรงที่จะตัดสินใจกันที่หัวใจของเราเอง ดูหัวใจของเราละ หัวใจของครูบาอาจารย์พระพุทธรูปเจ้าสว่างไสวอย่างนั้นอย่างนี้ ยังไม่สนิทใจนัก พอหัวใจเราจำขึ้นรับกันแล้วหมดปัญหา เข้าใจหรือ นั่นละ นตฺธิ เสยโย ปาปิโย ไม่มีความยิ่งหย่อนต่างกันอะไรเลย บรรดาจิตพระพุทธรูปเจ้ากับพระอรหันต์ทั้งหลาย เสมอกันหมด เท่านั้น

จิตเวลาปั๊บเข้าตรงนี้แล้วเสมอกันหมดอีก ไม่มีอะไรที่จะสูงจะต่ำ เข้าใจหรือ ท่านให้ดูใจเจ้าของ (แล้วที่นี้ทางปัญญา ธรรมะมันไหลพรั่งพรูออกมาตอนนี้เจ้าคะ) เออะ ๆ ไหลก็ไหลมาเถอะ ไหลไม่ได้มาเทศน์ให้เขาฟัง แต่เรามันออกมาจนแทบเป็นแทบตาย มันไม่ได้เห็นใจเราเลยพวกนี้นะ เข้าใจไหม มันจะไหลออกมาเล็กน้อยก็ให้อยู่กับ

ตัวเองพูดหาอะไรอย่างนั้น มีเท่านั้นละ หายสงสัยหรือยังละเดี๋ยวนี้ (หนูสงสัยอยู่ตรงที่ว่า) นั่นละสงสัยให้ปฏิบัติหัวใจเจ้าของนั่นนะ ที่ว่าพระพุทธรูปอย่างนั้นอย่างนี้ เราเป็นยังงั้นยังเป็นคนละอันอยู่ ถ้าว่าเราฉันใดพระพุทธรูปเจ้าสาวกทั้งหลายฉันนั้นเท่านั้นพอ

นี่ละผู้ใดเห็นธรรมผู้ใดเห็นเราตถาคต เห็นเจ้าของเพียงดวงเดียว เราก็เคยพูดแล้วเรื่องเหล่านี้ละ พอจำขึ้นมา ทือ นั่นขึ้นแล้ว ไปถามใครที่ไหน ทือ ขึ้นมานี้เลย ของจริงขึ้นนี้แล้ววัดกันได้ที่เลย เอาละพอ พูดอะไรมาก มันเหนื่อยจะตายแล้วเดี๋ยวนี้

ให้ไปภาวนาดี ๆ นะ จั่งตรงนี้ มีอะไรให้ดูตรงนี้ มันจะกระจ่างแจ่มขึ้นมา ๆ มีดมัวก็มีดมัวอยู่ที่นี้ ธรรมจ่อเข้าไป สติปัญญาจ่อเข้าไปนี้มันจะกระจายออก ๆ จิตของครูอาจารย์อย่างนั้นอย่างนี้ มันจะหมดปัญหาไปหมด นั้นยังหยาบ พอเข้าถึงนี้ปั๊บถึงกันหมดเลยนั่น สูดยอดแล้วไม่ต้องถามใคร

ไปอ่านอะไรนะ เมื่อสองวันมานี้ โอ้ เขาเอาหนังสือจะเป็นเล่มเก่าหรือเล่มใหม่ก็ไม่ทราบ ดูว่ากระทรวงศึกษาธิการเขาพิมพ์ จำนวนทั้งหมดดูว่า ๕๐๐,๐๐ เล่ม เขาเลยเอาเล่มหนึ่งไปให้เราดู เราก็เปิดดูบ้าง แล้วก็ไปเจอเอาตอนหนึ่ง คือวันนั้นอยู่หนองผืออย่างนี้ละเวลามันจะเป็น เป็นขึ้นมาอย่างนี้ เราเคยคาดเคยคิดเมื่อไร ขนาดพ่อแม่ครูอาจารย์เอาของท่านมารับกันปั๊บเลยเซียว พอพิจารณาเข้าไป ๆ จิตหมุนตัว ๆ ฟาดนี้เสียโลกธาตุนี้ดับหมดเลย สว่างจ้าครอบโลกธาตุ เป็นอัศจรรย์ที่ไม่เคยคิดเคยคาด ไม่เคยเป็นมาตั้งแต่ภาวนามา ฟังมาเป็นในคืนวันนั้นคืนเดียว ที่นี้โลกกลายเป็นสูญไปหมดเลย

พอจิตถอนออกมาแล้ว รวมอยู่นั้นก็นานอยู่นะ วางไปหมด ร่างกายหายหมดทุกอย่าง หายหมด เหลือแต่ธรรมชาติอันนั้น ที่พูดสักแต่ว่ารู้ คือว่าละเอียดสุดยอด ไม่ใช่สักแต่ว่าไม่มีราคานะ สักแต่ว่า เพียงแต่ว่า สักแต่ว่ารู้เท่านั้น แต่รู้ละเอียดมาก ถ้าว่ากว่านั้นไม่ได้มันจะเคลื่อนจากความเป็นจริง ไม่ทราบก็ชั่วโง่จิตลงเต็มทีเลย โลกว่างเปล่าตลอด เวลามันเป็นขึ้นมา เราก็ไม่เคยเป็นตั้งแต่ภาวนามา มาเป็นเอาคืนวันนั้นเป็นแบบนี้ พอจิตถอนขึ้นมาแล้วกำหนดดูต้นไม้ภูเขา ตาเห็นพอร่าง ๆ จิตว่างไปหมดแผ่นดินที่เราเหยียบอยู่นี้เดินอยู่นี้ ก็แบบเดียวกันเป็นร่าง ๆ แต่จิตนี้มันทะลุไปหมดว่างไปหมด จิตถอนออกมาแล้วนะ ไม่ใช่เป็นอยู่เวลานั้น เวลานั้นเรียกว่าว่างหมดโดยสิ้นเชิง

แต่เวลาจิตถอนออกมา อะไรมันก็มีตามเดิมของเขาก็เห็น แต่มันเป็นร่าง ๆ พอเป็นเงา ๆ ส่วนใหญ่มันทะลุออกหมด ๆ ตื่นเข้าขึ้นมาก็ยังเป็น จนกระทั่งทั้งวัน อานุกาภาพแห่งจิตที่รวมเต็มเหนียว มันว่างอยู่ทั้งวัน เห็นอะไรเป็นแบบเงา ๆ คือจิตส่วนใหญ่ทะลุหมด ๆ ว่างหมด ๆ โถ จิตเราทำไมถึงเป็นอย่างนี้ ที่นี้พอได้โอกาสแล้วก็ขึ้นไปกราบ

เรียนพ่อแม่ครูจารย์มั่น เรื่องการภาวนาจิตของเราเป็นอย่างนั้น พิจารณาอย่างนั้นๆ ปึบลงฟุ้ง ลงถึงจิตเราก็บอกกัน มันสว่างจ้าครอบโลกธาตุเลย เป็นเวลาหลายชั่วโมง ที่นี้ เวลาจิตถอนออกมาแล้วมองดูต้นไม้ภูเขาก็มีธรรมดา แต่มันเป็นเงาๆ ส่วนใหญ่มัน ทะลุๆ หหมด

จนกระทั่งกลางวิกาลวันมันยังเป็นของมัน นี่ละอำนาจของจิตที่มันลงเต็มที่แล้ว ก็ไปกราบเรียนพ่อแม่ครูจารย์ เราได้รับรางวัลบ้างนิดหน่อย พอพูดให้ท่านฟังแล้ว ท่านก็ เอ้อ เอาละที่นี้ จิตของท่านมหากับของผมที่เป็นอยู่ถ้าสาริกาเป็นอันเดียวกันเลย ท่านว่านั่นนะ เป็นอย่างนี้ละจิตผมที่เป็นอยู่ถ้าสาริกา ที่ว่าผีใหญ่จะมาตีท่านนั่นนะ เป็น อย่างเดียวกันนี้เลยไม่ผิดกัน เราก็พอกพอใจ ที่นี้เราก็ทำอย่างเก่าจะให้มันเป็นอย่าง นั้นชิตีนี้ ทำยังไงมันก็ไม่เป็นๆ ผ่านไปได้สามสัปดาห์ ก็ขึ้นไปหาท่านอีก ท่านขนานนะ คราวนี้ พอขึ้นไป โอ๊ย จิตที่มันเป็นอย่างนั้นๆ กระผมมาพิจารณาอีกกว่าจะให้มันเป็น อย่างนั้นอีก เลยไม่เป็นจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ไม่เป็นเลย

มันเป็นบ้าหรือ ขึ้นเลยที่นี้นะ มันเป็นมันก็เป็นหนเดียวจะให้มันเป็นอะไรอีก ไป ทางมงามันทำไม เรื่องเป็นความจริงก็ผ่านมาแล้วรู้มาแล้วทั้งนั้น จะให้มันเป็นอะไรอีก ท่านก็ดูเอา นี่มันจะเป็นบ้านะ คราวนี้เอารางวัลบ้าให้ วันแรก เอ้อ เอาละของท่านมหากับของผมที่เป็นอยู่ถ้าสาริกาเหมือนกันเลยท่านว่า พอวันหลังๆ ต่อไปจะให้แบบ นั้นมันไม่เป็น ขึ้นไปกราบเรียนท่านก็ชดบัตรบ้ามาให้เลยเข้าใจไหม มันเป็นบ้าหรือ โอ๊ย เราไม่ลืมนะ อะไรจะอัศจรรย์เท่าจิต เอาละที่นี้เลิกกันละนะ พอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ใต้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz